

МОЯТА ПЪСЕНЬ

На Вл. Василевъ

Вземи ме, лодкарьо, въ своята ладия лека,
която безшумно цепи вълнитѣ смолни,
и сякашъ проправя отъ тукъ до небето пжтека,
и сякашъ се гони съ чайкитѣ смѣли и волни.

Когато излѣземъ отъ залива, тамъ на открито,
и капки солени прѣснатъ нашитѣ устни,
и вѣтрътъ юженъ надуе платната развити,
и лодката бѣла магьосана въ пжтъ се впусне, —

тогава, лодкарьо, азъ ще запѣя пѣсень,
нечувана пѣсень — за моята малка родина,
чието е име облакъ надъ мене надвесенъ,
чиято е пѣсень — за мене медъ и вино!

Че пѣятъ по жътва, пѣятъ моми тъмнооки,
момци ги припѣватъ, и вечеръ край порти причакватъ,
и пѣятъ по сватби, седѣнки въ нощи дълбоки,
и майкитѣ пѣятъ — пѣятъ когато оплакватъ.

О пѣсень такава — злокобно, сподадено-тиха,
не си още чувалъ — и може би никжде нѣма,
защото и нѣма — народъ съ орисия по-лиха,
и съ мжка по-тежка, и съ воля — безропотно нѣма.

У насъ планинитѣ лѣте не губятъ снѣга си,
морето е малко, но име носи — Черно,
и върхътъ е Черенъ, вѣчно сърдитъ и свжсенъ,
и черна земята, — плодна, но тжжна безмѣрно.

Вземи ме, лодкарьо, въ своята ладия лека,
която не плашатъ вълнитѣ пѣнни и смолни, —
по тѣхъ да направимъ една безкрайна пжтека —
да стигнемъ небето, да стигнемъ чайкитѣ волни!